

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Αισθανομαι σημερα την αναγκη, την ηθικη υποχρεωση, να γραψω κατι, να πω δυο λογια τιμητικα, στη μνημη ενος ανθρωπου που εφυγε προσφατα απο τη ζωη, ενος σπουδαιου ανθρωπου που περασε καποτε απο το χωριο μας τον Αποστολια, τον δασκαλο μας Παναγιωτη Παναγιωτοπουλο. Δεν ηταν τοσο γνωστος και επιδραστικος, οσο οι δυο αλλοι δασκαλοι της γενιας μας και οχι μονο, τον Ιωαννη Ζαγγανα και Ιωαννη Κυριαζη που αφησαν το δικο τους ανεξιτηλο αποτυπωμα στο σχολειο του χωριου μας και προφανως πολλοι δεν τον γνωρισαν και αλλοι δεν τον θυμουνται. Υπηρετησε το σχολειο μας για μικρο χρονικο διαστημα, το σχολικο ετος 1959-1960 μεχρι το μεσον του 1961 και την δικη μας ταξη στην Γ' και Δ'.

Η καταγωγη του ηταν απο τους γειτονικους Ξυλικους Φθιωτιδας και η διαδρομη του στην εκπαιδευση υπηρξε λαμπρη καθως εφθασε μεχρι το βαθμο του Επιθεωρητη. Τον δασκαλο Παναγιωτοπουλο θυμαμαι αμυδρα. Εχω στο μυαλο μου εικονες απο εναν λεπτο ευπαρουσιαστο πρωτοδιοριζομενο νεαρο, με καινουργιες ιδεες, φρεσκο αερα και συναμα στην εδρα αυστηρο. Τον συνεκρινα και τον ταυτιζα σε μεγαλο βαθμο, με τον αιμνηστο Ιωαννη Κυριαζη. Θυμαμαι ομως τον καθημερινο ανθρωπο Π.Παναγιωτοπουλο, γιατι εμενε στο σπιτι μας, ηταν μελος της οικογενειας μας, κοιμοταν στο διπλανο μας δωματο, τρωγαμε ολοι μαζι. Εκει λοιπον σε πολυ δυσκολες συνθηκες στο χωριο, χωρις ηλεκτρικο ρευμα, νερο, λασπη ως το γονατο, θυμαμαι εναν νεο ανθρωπο, παντα καλοντυμενο, ευγενικο, διακριτικο με λεπτους τροπους, εγκαρδιο χαμογελαστο, παντα με την δεουσα ευσεβεια και συστολη στις συζητησεις με τον ιερα πατερα μου. Εναν ανθρωπο καλλιεργημενο-πολιτισμενο-μορφωμενο.

Εναν πραγματικο Κυριο. Παροτι πολυ μικρος εννιαχρονος, αυτες οι παραστασεις εχουν μεινει βαθεια χαραγμενες στη μνημη μου. Ο δασκαλος Παναγιωτοπουλος, αγαπησε το χωριο μας, τους χωριανους μας και παντα ενδιαφεροταν γι αυτο. Δεν ειχα την τυχη, την ευκαιρια, να συναντησω ξανα στη ζωη μου τον κυριο Παναγιωτοπουλο, να γνωρισουμε σε ωριμη πλεον ηλικια, και να μου αφηγηθει με τη δικη του ματια, το δικο του οπτικο πεδιο, γεγονοτα παραστασεις, για τους ανθρωπους, τα δρωμενα εκεινης της εποχης στο χωριο. Θα τον θυμαμαι ομως, θα τον θυμομαστε ολοι εμεις τα παιδια της γενιας μου, με απολυτο σεβασμο και ευγνωμοσυνη για οσα μας προσφερε, για οσα μας διδαξε σαν δασκαλος σαν ανθρωπος και τον αποχαιρεταμε με την ευχη και παρηγορια ο Θεος να τον αναπαυσει.

Αντωνιος Αθ. Κοντος. 31/03/2024.